

hvor han kan, at søge at spænde Ben for betydningsfulde Lovforslag. Det skulde gøre mig overordentligt ondt, om det skulde lykkes ham at lægge Hindringer i Vejen for, at dette sælles skandinaviske Lovarbejde bliver vedtaget allerede i indværende Samling. Forslaget bliver ganske sikkert ikke bedre ved at sendes i Udvalg; thi der er ikke en Sætning deri, som ikke har været vendt og drejet og set fra alle mulige Sider under det Bar Nær, i hvilke saa mange Kræfter have gjort det til Genstand for indgaaende Overvejelse.

Al reelle Indsendinger er der kun fremkommet en, nemlig fra det ærede Medlem for Storehedinge (Svend Høgsbro). Det af ham fremdragne Spørgsmaal er af disse lidt subtile Ting, som det under en Debat er vanskeligt at komme helt til Bunds i, medens man ved personlig Samtale langt lettere faar Sagen klarlagt. Det er meget rigtigt, at det i og for sig ser lidt løjerligt ud at forbyde Accept af Checks. Det er ogsaa det eneste, der med Høje kan siges derimod, dette, at det ser løjerligt ud. Fra dansk Side vilde man ikke være gaaet her til, hvis det ikke havde været, fordi det fra svensk og norsk Side var blevet gjort gældende, at det var nødvendigt for ikke at komme i Strid med disse Landes Bantprivilegium. I nogle Bemærkninger, som ere blevne forfattede i Sommer af Professor Julius Lassen som Grundlag for en Forhandling paa Juristmødet i Stockholm, siger han, at det at forbyde Accept af Checks er "i Strid med den almindelige Regel om formueretlige Viljeserklærings Retsgyldighed", og dette er i Virkeligheden det eneste, der kan siges derimod. Noget praktisk, reel Betydning eller Gene medfører det ikke. Det ærede Medlem opfattede Forbudet mod Accept som kommende i Kollision med den hos os ad praktisk Vej udviklede saakaldte "Notering" af Anvisninger. Men det beror paa en Misforstaaelse. Jeg skal henvise det ærede Medlem til, hvad Professor Lassen siger i umiddelbar Sammenhæng med den før citerede Udtalelse: "At en Paategning („Notering") fra Trassatens Side paa Checken, der ikke har Karakteren af Accept, men kun konstaterer, at Dækning er til Stede hos Trassaten, ikke rammes af Forstrifterne om Accept, er saa selvfølgelig, at Udtalelse herom i Checkloven kun kunde virke misvisende." Hele dette Spørgsmaal har været meget nøje gennemdrøftet, og naar der ikke i Lovforslaget er blevet anført noget om Betydningen af Noteringen, er det simpelthen, fordi man har fundet det umuligt i en Lov at give Forklaring om alt mellem

Himmelm og Jord. Det er en Misforstaaelse, at Noteringen, som den bruges hos os, betyder en Accept; den betyder ganske simpelt kun en Bevidnelse af, at i det Ojeblik, Anvisningen præsenteres, har Udstederen Dækning for Beløbet indstaaende paa sin Konto. Det er en ren bogholderimæssig Akt. Naar da Ihændehaveren gaar fra Bogholderen umiddelbart hen til Kassieren, faar han Beløbet betalt. Men gør han ikke dette straks, men sender Anvisningen andetsteds hen, saa at den først efter nogle Dages Forløb kommer tilbage og præsenteres til Betaling, er det muligt, at der til den Tid ikke længer findes Dækning. Noteringen afgiver ingen som helst Garanti derfor. Hvis Noteringen betød en Accept, vilde den efter vor nugældende Lovgivning være stempelpligtig; men aldrig er det faldet en Bank ind at sætte Stempel paa en Anvisning, fordi den noteres. Som det vil være mange ærede Medlemmer bekendt, er det ofte Tilfældet ved Betalinger mellem Provinsbyerne og Kjøbenhavn, at man i Provinsbyen kan trække en Anvisning paa Stedets Bank, hvilken Anvisning ved en paategnet Notering gøres betalbar i en kjøbenhavnsk Bank, og indløses af denne. Men Paapaseligheden gaar, i alt Fald i nogle Banker, endog saa vidt, at man vaager over, at den Bogholder, som skal sætte sit Navn derpaa, ikke sætter det under Paategningen, for at denne ikke skal faa Udseende af at være en Accept; han skal sætte sit Navn ved Siden af Paategningen. Hvis det for nogen er af særlig Betydning at faa et virkelig accepteret Papir, har han den simple Udvej, som enhver kan bruge, nemlig at tage en Veksel. Det vil tilmed ofte være billigere. En à vista Veksel koster 20 Ore i Stempel, medens en accepteret Anvisning skal stemples som et Gælds brev. Men, naar man af Hensyn til Stempelafgiften undlader at bruge en accepteret Anvisning eller en accepteret Veksel, saa har man heller ingen Brug for en accepteret Check. Der fremkommer i Virkeligheden ingen som helst Besværligheder ved dette Forbud mod Accept, og vi komme paa ingen Maade i Strid med den hidtil gængse Notering, som kan vedblive at foregaa i samme Omfang og med samme Betydning, som den hidtil har haft. Jeg skal endnu tilføje en Ting. I Sverige er Forholdet ligesom hos os det, at man hidtil saa godt som ikke har haft positive Retsregler for Anvisningers Vedkommende. Hos os har man sat sig ud over dette; vi have alligevel benyttet Anvisninger i stort Omfang i Forretningstilværet, stolende paa den coutumemæssige Betydning, som man nu en Gang har lagt ind i Anvisningen. Men i Sverige